

Dijksma

het element dat de G4 ook naar voren heeft gebracht, bij, namelijk dat de gemeenten eigenlijk een belangrijke rol moeten spelen in het besluit of er al dan niet een nieuwe school mag worden gesticht. Wat is uw visie op dat onderwerp? Wij hebben u verder tijdens het debat over zeer zwakke scholen gevraagd in hoeverre zeer zwakke schoolbesturen ondersteund kunnen worden door bijvoorbeeld de PO-raad of besturenraden en dergelijke organisaties. Hoe staat het daarmee?

Staatssecretaris **Dijksma**: Ik ben het om te beginnen eens met de heer Jan Jacob van Dijk dat wij nu natuurlijk zien dat bij het plan van scholen de gemeenten het eerst in positie zijn. Uiteindelijk wordt ook het plan van scholen, waarin bepaald wordt of scholen gesticht mogen worden, vastgesteld door het departement van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. Ik vind dat er in deze situatie altijd sprake van rechtsgelijkheid moet zijn. De eindverantwoordelijkheid is in mijn ogen een landelijke verantwoordelijkheid, alleen al uit praktische overwegingen, omdat de Inspectie van het Onderwijs, die een belangrijke signaalfunctie hierin heeft, onder mijn departement ressorteert.

Uw tweede vraag was of de PO-raad al zwakke schoolbesturen helpt. Ja. In het actieplan zeer zwakke scholen hebben wij daarvoor nadrukkelijk ruimte gemaakt. Dan moet u onder andere denken aan wat wij twinning van schoolleiders noemen. Dat houdt in dat een evident heel goede schoolleider een collega die meer moeite heeft met het erbovenop krijgen van een school, bijstaat. In het plan wordt geld uitgetrokken voor het vrijroosteren van die goede schoolleiders, zodat zij die taak daadwerkelijk op zich kunnen nemen.

De heer **Depla** (PvdA): Voorzitter. Zoals de staatssecretaris al zei, bestaat wel het recht op vrijheid van onderwijs, maar niet het recht op het geven van slecht onderwijs. In dezen gaat het om een schoolbestuur dat al zijn energie zou moeten steken in het verbeteren van het slechte onderwijs dat het geeft. Wil de staatssecretaris in de aanloop tot de behandeling van het wetsvoorstel op zijn minst uiteenzetten wat de juridische mogelijkheden zijn om in te kunnen grijpen met als uitgangspunt dat een schoolbestuur dat slechte scholen heeft, er eerst voor moet zorgen dat die scholen goed zijn voordat het nieuwe scholen opricht. Kunt u ons erover informeren of wij daarmee in wetgevende zin meteen iets kunnen doen?

Concluderend, merk ik op dat als ik de Kamer zo hoor, het aanpakken van zwak onderwijs na de behandeling van het wetsvoorstel Goed Onderwijs, Goed Bestuur een fluitje van een cent is, want iedereen is het met elkaar eens. Ik hoop dus dat wij de wetgeving snel kunnen afronden, zodat slechte scholen sneller aangepakt kunnen worden.

Staatssecretaris **Dijksma**: Dat laatste is een conclusie. Daar durf ik uiteraard niet op vooruit te lopen. Ik reken er wel op, zeker als het gaat om het belang dat slechte scholen zo snel mogelijk kunnen worden aangepakt.

Het wetsvoorstel dat voorligt, gaat nadrukkelijk over bestaande scholen en over de manier waarop wij tegen bestaande scholen dankzij instrumenten, variërend van bestuurlijke druk tot en met uiteindelijk het echt dichtdraaien van de geldkraan, iets kunnen ondernemen. Het gaat niet over scholen die er nog niet zijn. Daarover

komt de heer Jan Jacob van Dijk met een initiatief. Wij zullen hem uiteraard bijstaan om dat ook zo snel mogelijk op de rails te krijgen. Uiteraard vinden wij daar dan ongetwijfeld zelf ook nog iets van.

Mevrouw **Verdonk** (Verdonk): Ik neem aan dat voor u als staatssecretaris van Onderwijs het belang van het kind vooropstaat. Ieder kind in Nederland heeft recht op goed onderwijs. Hoe kunt u het dan toestaan dat er steeds weer slechte scholen worden gesticht door besturen die al een reeks slechte scholen onder hun beheer hebben? Hoe kunt u dan alleen maar zeggen: ik voer een risicoanalyse uit, maar eigenlijk kan ik daar niets mee, want ik moet toestaan dat een school begint? Als u uitgaat van het belang van het kind, kunt u toch morgen een list verzinnen om te zorgen dat dit – in het belang van dat kind – niet meer kan?

Staatssecretaris **Dijksma**: Ik ben zeer voor het laatste. Het eerste is niet een kwestie van iets kunnen toestaan, want dat zou veronderstellen dat ik het ook wil, maar een kwestie van iets moeten toestaan, omdat de wettelijke regelgeving nu eenmaal is zoals zij is. Als hier in de Tweede Kamer een meerderheid aanwezig is om ook bij het stichten van scholen hogere drempels op te werpen voor die schoolbesturen die eerder bewezen hebben – ik zeg het maar even onparlementair – er een potje van te maken, dan moeten wij natuurlijk ook niet aarzelen met maatregelen. U kunt dan op mij rekenen.

Vragen van het lid Atsma aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de staatssecretaris van Economische Zaken over **het bericht dat 112-meldingen nog steeds niet gelokaliseerd worden**.

De **voorzitter**: De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties is verhinderd. De staatssecretaris van Economische Zaken is er wel.

De heer **Atsma** (CDA): Voorzitter. 112-meldingen die per mobiele telefoon worden gedaan, kunnen niet worden gelokaliseerd. Sinds een aantal jaren is dat verplicht in Europa. Die verplichting is ook begrijpelijk, omdat je daardoor met hulpdiensten heel snel ter plekke kunt zijn. De telecombedrijven zijn verplicht om de locatiemelding door te geven aan de 112-centrale. Het is wel bijzonder dat dit na een reeks van jaren in Nederland nog steeds niet de gewoonte is. De telecombedrijven doen het nog steeds niet. Nederland is inmiddels in gebreke gesteld door de Europese Commissie en er dreigt nu zelfs nog een procedure voor het Europese Hof.

Wij hebben aan de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, die in dezen de minister vervangt, en aan de staatssecretaris van Economische Zaken de volgende vragen.

Hoe kan het nu dat Nederland nog steeds in gebreke blijft, terwijl het gros van de Europese landen al ruimschoots voldoet aan deze Europese verplichting? Waar zit de fout? Ligt dit aan de telecombedrijven, of ligt het wellicht aan datgene wat er bij de 112-centrale gebeurt?

Wat zijn de consequenties als Nederland inderdaad een veroordeling aan de broek krijgt? Wie draait voor de

Atsma

eventuele kosten op en voor eventueel ander verhaal? Is dat de overheid, of mag die rekening eenzijdig bij de telecombedrijven worden neergelegd?

In hoeverre heeft dit al geleid tot calamiteiten? Het kan niet zo zijn dat dit zes jaar na dato nog steeds niet goed is geregeld.

Is het mogelijk om de telecombedrijven zo snel mogelijk te verplichten, wellicht bij wet, om aan deze eis van de Europese Commissie te voldoen?

Staatssecretaris **Heemskerk**: Voorzitter. Ik dank de heer Atsma voor zijn vragen. Mede namens de minister van Binnenlandse Zaken kan ik een heel kort antwoord geven, en wel van vier woorden: het kan inmiddels wel. Sinds gisteren is het mogelijk dat er locatieherkenning is als je 112 belt. Op basis van Kamervragen van mevrouw Kuiken heeft ook de minister van Binnenlandse Zaken geantwoord dat dit eind van het eerste kwartaal waarschijnlijk gereed zou zijn. Ik kan bevestigen dat dat – zij het op het nippertje op één dag na – inderdaad is gelukt. Het onderzoek van de Europese Commissie was van 1 december 2008, dus dat waren verouderde gegevens. De andere vragen van de heer Atsma kunnen dus ook snel worden beantwoord. Wie is de schuldige? De onderhandelingen verliepen stroef. Wie draait voor de kosten op als het mis gaat? Niemand, want het is goed gegaan. Gaan calamiteiten ontstaan? Ik hoop het niet, want inmiddels kan het. Kunnen wij het verplichten? In de Telecomwet was het juridisch goed geregeld. Wij moesten er financieel en operationeel nog met de drie telecombedrijven uitkomen. Als er iets gebeurt en men 112 belt en het daarna mis gaat omdat men bijvoorbeeld flauw valt, kan men de locatie achterhalen. Het is niet de bedoeling dat men 112 gaat bellen als locatieherkenning wanneer men in het bos wandelt en verdwaald is.

De **voorzitter**: Dat is een goede tip.

De heer **Atsma** (CDA): Voorzitter. Dank voor die suggestie. Onder druk wordt kennelijk alles vloeibaar. Het zou handig zijn geweest als het ministerie dit voor het vragenuur even aan de Kamer had gemeld. Dan hadden deze vragen niet hoeven te worden gesteld. Ik ben echter erg blij dat het dit weekeinde is geregeld. Het commentaar vanuit Europa bestond inderdaad uit een onderzoek dat al dateert van vorig jaar. De rapportage is van recenter datum. Vandaar dat het CDA, samen met vele anderen, nu aan de bel heeft getrokken. Ik had nog een vraag gesteld waarop de staatssecretaris niet heeft gereageerd. Als in de zes jaar die zijn verspreken, de verplichting al gold maar Nederland er niet aan heeft voldaan omdat de telecombedrijven kennelijk niet meewerkten, heeft dit wellicht gevolgen gehad die wij liever niet hadden zien gebeuren.

Staatssecretaris **Heemskerk**: Voor zover mij bekend is dat niet het geval. Het is de bedoeling dat je alleen in noodgevallen 112 belt en dan meteen zegt waar je je bevindt. Dat helpt dan immers de ambulance, brandweer of politie. Wettelijk was het allemaal geborgd. Het hing op de uitvoering. Dat had te maken met zowel operationele aspecten als financiële afspraken over en weer. Zoals aan de Kamer gemeld, zullen deze problemen voor

het einde van dit kwartaal zijn weggenomen, te weten gisteren, 30 maart.

De **voorzitter**: Met het oog op de tijd gaan wij direct door met de laatste vraag in dit vragenuur.

Vragen van het lid Brinkman aan de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de minister van Justitie over **het bericht dat de Nederlandse aanwijzingsbevoegdheid mogelijk van de baan is**.

De **voorzitter**: Wij wachten nog even tot de minister van Justitie aanwezig is.

Staatssecretaris **Bijleveld-Schouten**: Ik neem het over.

De **voorzitter**: Kijk eens aan.

De heer **Brinkman** (PVV): Voorzitter. De afspraak luidde dat de Nederlandse minister van Justitie aan de procureur-generaal voor Curaçao en Sint Maarten aanwijzingen kan geven over de opsporing en vervolging van strafbare feiten. Waarom is deze staatssecretaris in vredesnaam toch weer door de knieën gegaan voor de druk van de Antillianen, net als ten aanzien van de VIA-regeling? Het is toch altijd hetzelfde liedje: die corrupte Antilliaanse bestuurders willen wel ons Nederlands belastinggeld aannemen, maar willen geen controle op wat ze doen. Die aanwijzingsbevoegdheid was juist nodig, omdat goed bestuur op die corrupte eilanden ver te zoeken is. Er is daar alleen maar een corrupt bestuur.

De uitspraak in de zaak-Holiday toont aan dat de aanwijzingsbevoegdheid Nederland goed van pas zou komen. Iedereen is ermee bekend: de hoogste politiebaas op Sint Maarten, die ruim 40 verblijfsvergunningen heeft vervalst en heeft uitgegeven aan allemaal Midden-Amerikaanse vrouwen, die volgens bronnen regelrecht in de prostitutie zijn beland. Met andere woorden: vrouwenhandel. Holiday is echter veroordeeld tot een taakstraf van 180 uur – jawel! – en hij mag drie jaar zijn vak als politieman niet uitoefenen. Een vrouwenhandelaar, oplichter en fraudeur krijgt dus een taakstrafje en mag na drie jaar gewoon op Sint Maarten weer politiecommissarisje spelen.

Dit is het levende bewijs, en zo kan ik er nog honderden opnoemen, dat de staatssecretaris van BZK onder geen enkel beding had mogen buigen voor de Antilliaanse druk. De aanwijzingsbevoegdheid is absoluut noodzakelijk, ondanks de adviezen van de Raad van State. Ik wil graag commentaar van de staatssecretaris hierop.

Wat blijft er volgens de staatssecretaris nu in vredesnaam over van al die zogenaamde zekerheden die wij als tegenwicht voor de schuldenlast – ruim 1,6 mld. die wij gaan saneren – hebben ingebouwd? Welke zekerheid heeft de staatssecretaris dat de Antillianen niet over een ander onderdeel gaan zeuren? Is het Slotakkoord nu opengebroken en is de schuldsanering van de baan? Het zal de staatssecretaris duidelijk zijn dat de PVV-fractie vindt dat dit wel moet gebeuren. Waarom moest de Tweede Kamer dit bericht uit een Antilliaanse krant vernemen? Waarom heeft de staatssecretaris de